

הכנה לעתיד – חובות האב על בנו

2

"האב חייב בבנו למולו, ולפדותו, וללמדו תורה, ולהשיאו אישה, וללמדו אומנות; ויש אומרים: אף להשיטו במים; רבי יהודה אומר: כל שאינו מלמד את בנו אומנות - מלמדו לסטות. לסטות עולה על דעתך? אלא, כאילו מלמדו לסטות..."

(בבלי קידושין דף כט עמוד א-ב)

מסכת קידושין - המסכת האחרונה בסדר נשים, במשנה ובתלמוד. עוסקת בדיני פעולת הנישואין.

1

"אמר אביי: כך אמרה לי אם:

דרך גידולו של תינוק הוא: במים חמים ושמן.

גדל מעט- ביצה וקמח.

גדל עוד יותר: שבירת כלים

וכך היה עושה רבה, היה קונה להם לילדיו כלים סדוקים של חרס,

שישחקו בהם, וישברו אותם."

(בבלי יומא, דף ע"ח, ע"ב)

מסכת יומא - המסכת החמישית בסדר מועד, ונמצאת במשנה, בתלמוד ובתוספתא. עוסקת בעיקר בעבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים.

אביי הינו אחד האמוראים המפורסמים ביותר בתלמוד הבבלי. ראש ישיבת פומבדיתא עד יום מותו. הוא נודע כאדם צנוע וישר, התפרנס מעבודת האדמה והיה עני רוב ימיו. אמו נפטרה בלידתו ועל כן אומץ על-ידי דודו, **רבה בר נחמני** ואשתו. ישנם מס' פעמים בהם הוא בוחר לצטט את האישה שגידלה אותו והשאירה עליו חותם משמעותי עד לזכייתה בשם "אם".

3

מייצרים תמונת עתיד

"אתה מדבר אלי? מי אתה? מה אתה רוצה ממני?", שאלתי את האיש שעמד למולי והיה ישיר כל-כך בדיבורו...

"באתי במיוחד לכפר כדי למצוא אותך! ראיתי אותך כאן בכפר בהצגות. אני בא לכאן הרבה לחגיגות הנהדרות שלך. את משהו! את תהיי שחקנית ואת צריכה ללמוד בבית הספר לשחקנות שפותחים בהבימה. כתבו על זה בעיתון. חתכתי את המודעה בשבילך". הוא המשיך בדיבורו, ואני עדיין לא קלטתי מה בדיוק הוא רוצה ממני. למה הוא מתכוון... הייתי בכפר הנוער הדסים ולראשונה בחיי היא לי טוב... יש לי בית חם. אני גרה במקום יפהפה, טובל בירק. אני עובדת בגינות הנוי. חיה ונושמת פרחים, אוהבת כל רגע וטוב לי... האיש עקר אותי מרצף המחשבות, שלף שוב את המודעה ואמר: "תראי, הם כבר התחילו בהרשמה. סעי לשם בהקדם. תזכרי, הבימה, בתל אביב. כל אחד יודע איפה זה..."

הוא פנה ממני והלך לדרכו ואני נשאיתי שתולה בשדה הסייפנים [גלדילות] שלי – חלקת האלוהים הקטנה שלי. צבי הגנן היה תמיד משתהה ומביט סביב-סביב על חלקת היופי שהייתה הממלכה שלי. "איזה גלדילות יפות עשית פה. איזה יופי..." אלא שבאותו בוקר צבי נשאר תקוע מולי: "את גננת נוי טובה. יש לך כישרון לזה. לגננות נוי צריך כישרון. אחרי הדסים, צבא ואחרי זה – להולנד! זה המקום בשבילך. את תלמדי גננות נוי, תחזרי לפה ותמשיכי מה שאני התחלתי ונעבוד פה ביחד..."

היה מוזר לשמוע אותו מתכנן את העתיד שלי: גננות נוי, הולנד, לימודים. הרי רק כמה דקות לפני כן היה כאן הזר ההוא שאמר – "את שחקנית, את תהיי שחקנית. את חייבת ללכת מכאן..." בראשי החלט לרוץ מחשבות: איך לא עצרתי עד כה לחשוב על העתיד, על מה אני רוצה להיות כשאהיה גדולה. הרי כל ילד יודע מה הוא רוצה, וישנה את דעתו אינספור פעמים, ואילו אני – לא זכור לי שאי פעם חשבתי מה אני רוצה. כאילו אין עתיד. אולי משום שהיה כל כך טוב שם בהדסים ולא רציתי שייגמר. רציתי שיהיה כך תמיד, שאהיה מאושרת כמו שהייתי שם במקום הנפלא הזה.

גילה אלמגור, מתוך הספר: "כוכבים יש רק בשמים", עמ' 82-83

גילה אלמגור (1939), שחקנית, סופרת ותסריטאית ישראלית. גדלה בבית קשה יום. למדה בכפר הנוער 'הדסים' ובגיל 16 עזבה ללימודים בתיאטרון הבימה. כלת פרס אופיר ופרס ישראל בתחום הקולנוע וכיהנה בתפקידים בועדת התרבות של עיריית ת"א.